

Bitva u Amon Anga a hrdinové té doby pohledem kronik

Jiří "Jersey" Buchta

V roce 703 k.l. se v kronikách objevují první zmínky o pozdějších legendárních hrdinech Konečné bitvy. Jejich památku si dodnes připomínají lidé, trpaslíci i elfové na královských dvorech, na slavnostech, ale i u prostých hlídkových ohňů.

V Almendorském součtu let od Garonda Dějepravce, v Počítání lét a zim, v Homariusově letopisu a v Análech kláštera ve Fulmě jsou zmíněni tito hrdinové: *půlelf Elram*, stavitel věží, bílý jezdec a *druid Aranel*, který v Konečné bitvě zranil Thurgula Hnědého. Aranel i Elram se ztratili při plavbě lodí na západ od známých vod Thalionova oceánu. Dále *hobit Kurukam*, vynikající alchymista a znalec rostlin, jakého již není. *Theurg Orten*, řečený Rozvázný, velký svou mocí i duchem. *Čaroděj Ranon*, oběť mocného kouzla, jenž jej změnilo ve vlka, který snad ještě někde pobíhá po lesích Tary a *zloděj Beohram*, nenápadný a spolehlivý. Poslední slavnou postavou této bitvy byl *Hrotrek*, trpaslík s širokým úsměvem a ještě širším ostřím sekery. Vedl trpaslíky ve slavné Konečné bitvě u Amon Anga, kde jako jediný z hlavních vůdců spojenců hrdinně zahynul.

Dalším z velkých duchů této doby, zmíněný v Homariusovi i v První tarské kronice od Javora Paklíře byl *Rangwath*. Ten se však přímo nepodílel na pádu skřetů ani na pádu Thurgula. Jeho stín v duši ho neustále poháněl do dalších nebezpečí, a tak se stále toulal krajem a vyhledával dobrodružství. Často pomohl lidem od rozličných příšer, kterých se v těchto dobách objevilo víc než dost. Stín, který na něm ležel byl však temný, a jeho konec ještě temnější. V začátcích dobývání Tary šel se svým druhem Robinem na výpravu, z níž se nikdy nevrátil.

Konečná bitva, v níž se rozhodlo o osudu světa, se svedla roku 723 k.l. na pláních keledoru, okolo návrší Amon Anga (Železného pahorku), který leží severovýchodně od Morenu. Trvala celých sedm dní a podle Holbmila Lunenwigského (autora Zrcadla ctnostné země Danérské) v ní padlo přes sto tisíc skřetů, dvacet tisíc lidí a stejně tolik trpaslíků a elfů. Tato čísla jsou ovšem značně nadnesená a ve skutečnosti mohly být počty padlých desetinou toho co uvádí Holbmil. Kupříkladu storabský dvorní letopisec Homarius uvádí třicet tisíc padlých skřetů a osmnáct tisíc padlých spojenců a čísla v dalších kronikách se podobně zásadně různí.

Po bitvě pronesl Garond Dějepravce památnou řeč na dvoře krále Belgalada, v níž podle Žlutého pergamenu líčil nesmírné bohatství starobylých říší Arvedanů. Král byl již starý a podle Kroniky mistra Jimzlíka ho zvláště zaujala zmínka o alchymistech, kteří dokázali připravit elixíry mládí a věčného života. Vyslal tedy velkou družinu svých nejlepších bojovníků na pátrací výpravu do Tary.

Tak skončilo období spadající do Konečné bitvy a začalo období Dobývání Tary.